

DE HEIDENSCHÉ TEMPEL VAN HULWUD.

Deze prachtige tempel staat in de provincie Gudsjerat in het westen van Voor-Indië. Hij is op groote kosten opgerigt en geeft een denkbeeld van de schatten die er besteed worden om de afgoderij te ondersteunen. Groote menigten van Heidenen vergaderen hier om de afgoden te aanbidden. De provincie waarin deze kostbare tempel gevonden wordt vormt een schiereiland en strekt zich uit over eene lengte van meer dan honderd uren gaans en eene breedte van zeventig. Hare bevolking klimt tot acht millioen en verdeelt zich in verscheidene stammen en kasten. De Parsies of vuuraanbidders zijn er zeer talrijk. De Jain-sekte bezit er vele tempels van marmere en met kostbare metalen versierd. Verblijden wij ons dat door den arbeid van kloeke evangelieboeken menigeen aldaar zich thans alleen buigt voor den eenig waren God en zijne zaligheid enkel zoekt bij hem wiens naam de eenige is die onder den hemel den menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden.

T. M. L.

KLEIN ROOKWOOD.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Toen Ida haren vader zag, die zeer veel pijn geleden had, en dien ten gevolge vrij ongesteld was, was zij zeer bedroefd; zij dacht aan Louise Bury, en beefde bij de gedachte aan hetgeen zij gevoelen zou, als zij hem eens moest verliezen. En nu, terwijl zij trachtte zichzelf te vergeten, bestond er meer dan ooit oorzaak om aan haar te denken.

Jufvrouw Marigold, die ook sedert kort was teruggekeerd, was verwonderd over de verandering, die met haar had plaats gegrepen; en ook zij zelve, die gedurende eenigen tijd in een huis van droefheid vertoefd had, was veel beter gestemd dan te voren. Zij was zeer bereid om met Ida te lezen en naar de aantekeningen van jufvrouw Vernon omtrent het gelezene te luisteren, in één woord, om deel te nemen in de verandering, die met hare jonge vriendin had plaats gehad. Zij sprak niet meer tot mevrouw Valentine over hare vrees, dat hare dochter vroom zou worden, en dus op die wijze langzamerhand moest wegwakken. Zij zag duidelijk, dat, ofschoon zij tienmaal werkzamer, beminnelijker en zelfopofferend was, en oneindig minder aan eigen gemak of genoeg dacht, hare gezondheid niettegenstaande dit alles bepaald vooruitging; dat zij kon nederzitten zonder ledig te zijn, spreken zonder zuchten of klagen en wandelen zonder in onmacht te vallen. Het vooruitzicht van Emilie aan de zeekust weder te zien, hielp Ida zeer in hare krachtige pogingen; maar het gelukkige gevoel, dat zij door hare eigene verbetering ondervond, moedigde haar steeds op nieuw aan. Zij had echter, even

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING. V

als iedereen die een nieuw leven aanvangt, met zeer veel te strijden. De loftuitingen harer moeder maakten het haar lastig en hinderden haar zeer; zij dacht dikwijls aan het gevaar, waarin zij zich bevond om trotsch te worden en zichzelf te bedriegen; maar zij streed onvermoed, steeds denkende aan den eenigen Vriend voor hare dagelijkse bezwaren, en terwijl het geestelijk leven krachtiger werd, waren hare overwinningen over eigen ik en zonde ook niet gering. De heer Valentine was niet het minst getroffen over hare verandering; haar gedrag omtrent hem was zoo geheel veranderd, niet grillig, maar voortdurend vol liefde; zij nam de bewijzen zijner genegenheid niet aan als iets, dat men haar verschuldigd was, maar met opregte dankbaarheid. Hij sloeg haar opmerkzaam gade, en bemerkte dat zij zeer dikwijls in den bijbel las en er ernstig over nadacht. Langzamerhand begon hij haar in de stilte zijner ziekekamer te ondervragen, en ontdekte de oorzaak harer verandering. Langen tijd was zijn hart omtrent haar onrustig geweest, nu was het tot rust gekomen; God had genadiglijk zijne nalatigheid als vader vergeven, en had nu zelf, door de hand eener vreemde, aan zijn kind gedaan wat hij had moeten doen. Evenwel het was geschied, en gedurende zijne uren van smart was hij in staat de liefde te doorzien, die haar het pad des levens had aangewezen. Weldra begon hij zelf met Ida te lezen, haar besturende, zoo als hij dacht dat Emilie zou gedaan hebben, en, terwijl hij dit deed, werd hij zelf niet in minder mate onderwezen. Hoe gelukkig was hij! en hoe gelukkig was Ida! Hoe groot was de verandering in dat huis! Mevrouw Valentine en jufvrouw Marigold spraken er dikwijls zamen over, en begonnen in te zien dat de godsdienst toch eigenlijk niet zoo heel somber was.

Maar wij moeten naar Klein Rookwood terugkeeren. Den dag, na dien waarop Ida hen verlaten had, kwam er eene oproeping voor Emilie, om zich bij hare vrienden aan de zeekust te vervoegen. Zij haastte zich om Marcus nog eens vaarwel te gaan zeggen; zij vond hem beter, zoo als hij dacht; Louise was zulk eene goede oppasser, dat hij zijne pijnen niet half zoo veel meer voelde; „daarenboven, jufvrouw, ik heb nu innerlijken vrede verkregen, ik weet het, mijne zonden zijn vergeven, mijn vader heeft mij het kleed en den ring gegeven, en het gemeste kalf is voor mij geslagt. Dat alles heeft Hij inderdaad gedaan! en wat zal ik nu voor Hem doen?”

„Dat zal Hij u ook zonder twijfel wel aantoonen,” zeide Emilie; en later hoorde zij, dat de oude man een zijner zoons in huis genomen had, een varensgezel, wiens gezondheid hem niet meer toeliet langer op zee te varen, en dat langzamerhand de eenzame hut van den strengen grootvader, die tot hiertoe gesloten geweest was, nu een toevlugtsoord geworden was voor al zijne afwezige kinderen en hunne huisgezinnen, die huisvesting of ondersteuning noodig hadden.

„Wel wat overkomt Marcus Bury,” zeide een der dorpelingen tot een anderen, „daar heeft hij nu drie kinderen van Jan in huis genomen, die hem zoozeer bedroefd heeft, door zoo jong te trouwen.”